Dervla McTiernan

THRILLER

SMRTÍCÍ ŘEKA

Sebevražda, nešťastná náhoda
nebo snad něco jiného?

SMRTÍCÍ ŘEKA

Copyright © 2018 by Dervla McTiernan
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Hana Catalano, 2019
Cover © Kreatika s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-357-2 (pdf)

Dervla McTiernan

SMRTÍCÍ ŘEKA

VENDETA

Kennymu, mému partnerovi ve zločinu.
Díky za čtvrteční noci, za log-liny a smích.

Ní scéal rúin é más fios do thriúr é.
Irské rčení, které znamená, že „není tajemstvím, když o tom ví třetí osoba“.

Název mé knihy se může číst v angličtině nebo může mít irský význam. V irštině *rúin* znamená něco skrytého, záhadu nebo tajemství, ale slovo se také dlouho používá jako termín pro lásku.

Dervla McTiernanová

Mayo, Irsko

Únor, 1993

ÚVOD

Cormac se předklonil, aby se podíval skrz čelní sklo, a skoro si při tom rozbil hlavu o volant, když auto projelo dalším výmolem na cestě. Do prdele! Po tom domu nebylo ani památky, a to už pátral víc než hodinu. V nadcházejícím soumraku jen stěží dokázal přečíst názvy domů nebo čísla. Možná je celá ta záležitost v prvním týdnu nějaký druh rituálu, šikany. Kdyby ho sem býval poslal Dwyer, byl by si tím jistý. Dwyer byl typ mizery, který pořád vyprávěl vtipy, vtipy trochu na hraně a s obvyklým cílem. Byl to však Marcus Tully, kdo jej odvolal ze služby u dopravní policie. Pomalu ani nezvedl hlavu od novin, když Cormacovi podal samolepicí poznámkový lístek, který měl teď přilepený na palubní desce.

Dowerský dům, Monagaraun Road, Kilmore. Maude Blakeová.

Tullyho písmo, na rozdíl od něho samotného, bylo úhledné a dobře čitelné. Z jeho nesrozumitelných pokynů měl Cormac dojem, že se hlášení týkalo nějakých menších domácích problémů. Cormac se na nic neptal;

příliš se soustředil na to, aby vypadal, že ví, co dělá. Ukázalo se, že Kilmore je typ vesnice, kterou když člověk zamrká, tak ji mine. Stál tam kostel, obchod, malá základní škola a dvě hospody. Monagaraun Road byla čtyřicet mil dlouhá s řídce roztroušenými zemědělskými usedlostmi a bungalovy. Nic z toho ale vůbec nepřipomínalo Dowerský dům.

Cormac zajel do příští mezery mezi křovím a chvíli tam seděl. Potil se. Topení bylo rozbité – šlo jen vypnout nebo nastavit naplno – a vzhledem k venkovní teplotě zvolil druhou možnost. Bože! Samotné auto byla noční můra. Ze spojky vycházely děsivé zvuky, pokaždé když řadil jinou rychlost, a zezadu se linul slabý, ale stálý zápach zvratků. I rádio nefungovalo, dráty z něj volně visely a čekaly na opravu.

Mohla by to být nějaká bouda. Ta celá věc se smyšlenou adresou a policejním autem, které se rozpadalo. V takovém případě by to měl teď vzdát. Jet zpátky. Předstírat, že to celou dobu věděl a že si poslední dvě hodiny vychutnával dobré jídlo. Na druhou stranu, co když to bylo skutečné hlášení a on se vrátí, aniž by ten dům našel? Ne. Musí to zatracené místo najít nebo si musí být absolutně jistý, že prostě neexistuje. Nejlepší možnost byla zkusit jednu z těch hospod – měl šanci padesát na padesát, že ho skutečně někam navedou a neskončí v nejbližší bažině. Cormac uvolnil ruční brzdu a pomalu se rozjel zpátky do vsi. Ujel asi kilometr, když zahlédl dva rozpadající se kamenné sloupky téměř zarostlé hustým břečťanem. Brána, která by měla být usazená na těch sloupcích, už tam dávno nebyla. Cormac zajel dovnitř. Světla vozu osvítila příjezdovou cestu, kde bylo jen bahno a plevel. Lemovaly ji staré platany, nyní hodně přerostlé, a jejich větve nahoře vytvářely hustou síť.

Zřejmě tudy nedávno projížděl traktor, protože v zemi byly vyjeté hluboké koleje. Viděl tu cestu už předtím, když tudy projížděl, ale myslel si, že je to příjezdová cesta k poli, a nechal to být. Ale ty platany a kamenné sloupky napovídaly něco jiného. Stoleté stromy, zasazené, aby poskytovaly elegantní vstup do parku nějakého impozantního panství. A panství znamenalo Dowerský dům nebo alespoň šanci na nějaký.

Cormac ujel dalších několik metrů a mžoural skrz čelní sklo. Neviděl dům, ale stopy po traktoru se vytrácely v půlce viditelné cesty. Byla tam snad mezi stromy nějaká branka? Možná. Pak cesta pokračovala a stáčela se, ale stromy blokovaly výhled, takže nebylo vidět, kam ta cesta vede. Cormac zařadil rychlost a rozjel se po ní. Jel pomalu, a kde to bylo možné, snažil se vyhýbat výmolům, aby nikde nezapadl. Zvládl to. Pokračoval po cestě, až se náhle prudce stočila vpravo, rozšířila se a vytvořila jakési parkoviště před starým georgiánským domem.

Na první pohled se zdálo, že v domě je úplná tma, a bylo zřejmé, že je v havarijním stavu. Rozbitý okap plival kalnou dešťovou vodu na jednu stranu fasády. Barva byla špinavá a odlupovala se a kromě jednoho okna v prvním patře byla všechna ostatní zatlučená prkny. Okna v přízemí byla v lepším stavu a Cormac měl dojem, že zahlédl slabé světlo vycházející z místnosti nalevo od vchodových dveří. Cítil jen úlevu, že to zatracené místo našel, že se nebude muset vracet na stanici se skloněnou hlavou a s pitomým výrazem. Vystoupil z vozu a v dešti přešel ke vchodovým dveřím. Otevřely se, než k nim došel, a zůstaly otevřené natolik, aby viděl, že osoba za nimi je mladé děvče. Bylo jí tak čtrnáct, možná patnáct let. Tmavé vlasy. Droboučká.

„Proč jste sám?“ zeptala se, než měl šanci promluvit.

„Prosím?“

„Myslela jsem, že vždycky jezdíte ve dvou. Víte, s parťákem.“

„Ne vždycky.“ To bylo vše, co ho napadlo říct. Nemohl jí dost dobře vykládat, že Marcus Tully radši dřepí na své tlusté prdeli, chroustá chipsy a čte *Daily Star*, než by vlezl do policejního auta a vyjel v tomhle počasí kvůli nějakému hloupému domácímu násilí. Vytáhl z kapsy svůj odznak a ukázal jí ho. „Jsem policista Cormac Reilly,“ řekl.

Podívala se na odznak a potom opět na něj. „Jste hodně mladý,“ řekla pochybovačně.

„To asi jsem.“ Polkl úsměv. Patnáctiletá, a mluví jako jeho matka.

„Pojďte dovnitř z toho deště,“ řekla po další odmlce, během níž se mu v klobouku nahromadila voda a začala mu stékat za krk.

Vstupní hala byla obrovská, dřevem obložený strop byl alespoň čtyři metry vysoký. Na druhém konci haly bylo zdobené oboustranné schodiště. Kdysi muselo být impozantní a krásné, ale Cormaca udeřil do nosu zápach. Ve vzduchu visela vlhkost a bylo tam cítit ještě něco odpornějšího. A byla tam strašná zima. Dívka na něj čekala se zasmušilým výrazem v obličeji.

„Je tvoje maminka nebo tatínek doma?“ zeptal se.

„Můj malý bratr je v přijímacím pokoji,“ řekla a ukázala na jedny otevřené dveře v hale. Cormac se podíval tím směrem a viděl, že v krbu hoří oheň a před ním sedí na holé dřevěné podlaze malý chlapec a listuje si v knize.

„Tvoje maminka?“ zeptal se znovu.

„Ve svém pokoji,“ odpověděla a ukázala ke schodům. Otočila se, udělala pár kroků k přijímací místnosti a promluvila na chlapce. „Jacku, zůstaň tady. Jdu na

chvilku s tím policistou nahoru, ale hned se vrátím, ano?“ Když chlapec uslyšel její hlas, zvedl hlavu, ale nic neřekl. Zavřela dveře, otočila se a vykročila po schodech nahoru. Cormac ji následoval.

Když šli nahoru, vlhký pach byl silnější. Tapety se v dlouhých pásech odlupovaly ze stěn. Na odpočívadle nahoře byla skoro tma, a když tam došli, Cormac se automaticky natáhl po vypínači. Nic se nestalo.

Dívka šla dál. „Není tu elektřina,“ řekla. „Nedělejte si starosti. V matčině pokoji jsou svíčky.“

Vedla ho tmavou chodbou k pokoji, odkud pode dveřmi pronikalo trochu světla. Bez zaklepání otevřela dveře a přidržela mu je. Prošel kolem ní. V místnosti nebylo moc nábytku, pouze manželská postel a starožitná skříň. Holá prkenná podlaha. Krb byl černý a prázdný, v místnosti bylo chladno, ale žena na posteli nepotřebovala deky, které měla přehozené přes sebe a z nichž čouhaly její holé nohy. Byla mrtvá. Zcela evidentně mrtvá. Oči měla otevřené a zíraly do stropu.

„Proboha!“ Cormac udělal pár vrávoravých kroků. Ohlédl se na dívku a potom znovu na tu ženu na posteli. „Proboha!“ opakoval. I když věděl, že je mrtvá, přešel k ní a zkontroloval krk, zda ucítí tep. Na dotek byla její kůže studená. Instinktivně si otřel ruku o kalhoty. Pak si uvědomil, co udělal, a doufal, že ho dívka neviděla. „Je to tvoje maminka?“ zeptal se.

Stála teď už v místnosti, ale upřeně se dívala mimo výjev na posteli. Na jeho otázku jen strnule přikývla.

Cormac shlédl dolů na mrtvolu. Její paže i nohy byly vyhublé, vlasy zplihlé a mastné. Vrchní přikrývka byla špinavá a tenká a viděl přes ni obrysy jejího těla. Uprostřed byla tmavá skvrna, to když smrt způsobila vyprázdnění střev. Zápach kyselého tělesného pachu a výkalů byl navzdory chladnému vzduchu silný.

Příčina smrti se zdála zřejmá. Vedle blikotavé svíčky na nočním stolku stála prázdná láhev od vodky. Žena měla na levé paži uvázanou tkaničku od bot a na podlaze ležela prázdná injekční stříkačka. Na pažích měla hluboké škrábance. Stopy po vpichách? Nikdy předtím je neviděl. V záhybu jejího levého lokte byla jediná známka po vpichu a trocha zaschlé krve.

Cormac se odvrátil od těla a udělal tři rychlé kroky k dívce. Vzal ji za paži. „Pojď," řekl. Zavřel za nimi dveře a vedl ji ke schodišti.

„Ta žena je tvoje maminka?"

Znovu přikývla. Měla velmi tmavé oči, které dominovaly jejímu bledému vyděšenému obličeji, když k němu vzhlédla.

„Není tu nikdo jiný? Nikdo, kdo by se o vás postaral? Kdo zavolal na policii?"

„Já. Z vesnice, dneska ráno. Když jsem odvedla Jacka do školy."

„Dnes ráno? Byla jsi tady celý den?"

Neodpovídala. Stál, paralyzován nerozhodností, dokud si nevšiml, že se dívka chvěje. Šokem. Nebo možná jen zimou. Byla na ni sice oblečená, měla džíny, vysoké boty a něco, co vypadalo jako vrstva svetrů, ale v domě byla velká zima, stejná jako venku.

„Pojď dolů," řekl a tentokrát šla ona za ním. Dolů po schodech a zpět do přijímací místnosti. Vešli a chlapec se opatrně postavil. Když se dívka posadila, sedl si k ní do klína a oba upřeli stejně tmavé oči na Cormaca. Také se posadil a naklonil se dopředu, aby si s nimi promluvil. Snažil se vypadat klidně a povzbudivě, jak to jen šlo.

„Jak se jmenujete?" zeptal se. Cítil se jako hlupák, jako ta nejhorší možná osoba v téhle chvíli na tomhle místě. Jak si má člověk poradit s vystresovanými dětmi? Dva roky v Templemore ho na to nepřipravily.

„Já jsem Maude a tohle je Jack."

Chlapec mu připadal hodně malý, i když mu musí být nejméně pět let, když už začal chodit do školy. Měl blonďaté vlasy a vážný výraz. Cormac si na jeho tváři všiml šmouhy po staré modřině. Obě děti byly hubené, ta dívka obzvlášť.

„Maude," řekl Cormac tiše. „Víš, jak vaše matka zemřela?"

Sklopila hlavu a hleděla na podlahu.

„V pořádku," řekl. „To je v pořádku."

Maude si chlapce přitáhla víc k sobě. Chlapec se k ní přitulil a trochu mu padala víčka.

„Budu muset zavolat nějaké lidi, rozumíš? Lidi, kteří přijedou a postarají se o tělo vaší maminky. Lidi, kteří se postarají o tebe a Jacka."

Tvář se jí stáhla úzkostí a podívala se k tmavým oknům. „Ale nenecháte nás tady? Už je pozdě. Myslím, že byste nás měl vzít teď s sebou. Jestli chcete, můžete nás odvézt do nemocnice. Do Castlebar."

„Do nemocnice?"

Přikývla. „Nějaký doktor by měl Jacka vyšetřit."

Malý chlapec v Maudině klíně usínal, hlavu měl opřenou o její rameno.

„Je nemocný?" zeptal se Cormac.

„Je zraněný."

„Dobrá. Dobře, Maude. Samozřejmě vás můžu odvézt k doktorovi, ale musím zavolat na sociálku. Máte nějakého rodinného lékaře? Možná v Kilmore?"

Dívka nyní prudce kroutila hlavou a vyrušila svého malého bratra. „Jack potřebuje opravdového doktora, víte? Jako nějakého v nemocnici." Musela v jeho tváři vyčíst pochyby. „V tuhle dobu neseženete v Kilmore sociálku. Žádný jejich zaměstnanec nepracuje večer. Nikdo, až do rána. A co byste s námi dělal? Když nás

odvezete do Castlebar, bez problému někoho ze sociálky seženete. A o Jacka se může někdo řádně postarat."

Cormac váhal. Měla strach, to bylo zřejmé. Byla ještě dítě a její matka ležela nahoře mrtvá. Stačilo to? Pro většinu dětí to bylo víc než dost. Co má teď dělat? Přece nemůže naložit dvě děti do policejního auta, do auta, které stále smrdělo od zvratků po lajdáckém vyčištění ze zatčení v sobotu v noci. Na druhou stranu má ta dívka možná pravdu, že v tuhle dobu v Kilmore není ze sociálky nikdo.

„Zavolám vysílačkou na stanici," řekl nakonec. „Uvidíme, co si o tom myslí můj seržant."

Maude na něj jen zírala, v očích skutečné obavy, a ve stejnou chvíli si Cormac připomněl to rozbité rádio. *Do prdele!* Hleděla na něj, jako kdyby všechny její naděje závisely na jeho odpovědi. Očekávala to nejhorší. Bože, jak byla vyhublá. A tak mladá. Stáhla si rukávy u svetru, takže jí sahaly do půlky rukou, a prsty pravé ruky tahala za volný kousek vlny. Nemohl je tam nechat.

„Tak budiž Castlebar," řekl.

Neusmála se, neřekla ani neudělala nic, ale v jejích očích spatřil úlevu a cítil se trochu jistější.

„Máte nějaké věci, které byste si chtěli vzít s sebou? Máte pyžama nebo možná nějakou oblíbenou hračku pro Jacka?"

Maude ukázala za něj. Otočil se a poprvé si všiml dvou malých školních aktovek opřených o zeď vedle dveří.

„Už jsem naše věci sbalila," řekla. „Nic jiného nepotřebujeme."

Bože! Cormac těžce polkl, zaplavila ho vlna emocí. Na těch dvou aktovkách bylo něco tak strašně patetického.

„Tak dobrá," řekl a vstal. „Můžu ti vzít toho malého prcka?"

Zavrtěla hlavou, vstala a zvedla chlapce tak, že měla jeho nohy po obou stranách pasu. Byla silnější, než vypadala, unesla ho snadno. Cormac vzal z opěradla židle starou deku, popadl obě aktovky u dveří a jako první vyšel ven z domu. Rozložil deku přes smradlavé zadní sedadlo, Maude tam uložila Jacka, sedla si vedle něj a položila mu ochranářsky ruku na záda. Cormac je opatrně vezl po té cestě, hlídal si každý výmol a hrbol a měl obavy, aby si Jack na drsném terénu neublížil.

Dlouho mlčeli.

„Jak je Jack zraněný, Maude?"

Měla stále ruku na chlapcových zádech, aby se ve spánku neskulil ze sedadla. Teď mu hladila vlasy z obličeje. „Má nějaké modřiny," odpověděla po chvíli.

„Někdo mu ublížil? Ublížil někdo tobě?"

„Já jsem v pořádku. Umím se o sebe postarat."

Nic víc už neřekla. Měl by na ni zatlačit? Ne. Mohl by to zpackat, říct něco špatného. Mohl by ji vystrašit nebo traumatizovat. Ale jak k tomuhle sakra došlo? Jak mohly být ty dvě děti ponechány ve studeném prázdném domě s někým, kdo na tom byl tak špatně, jak na tom musela být jejich matka? Podíval se na Maude do zpětného zrcátka.

„Jack nemá tatínka," řekla a vypadala při té větě hodně unaveně. „V rodném listu není žádné jméno. Můžete jim to, prosím, říct? Když budou vědět, že je sirotek, tak může být adoptovaný. Měl by mít pořádnou rodinu."

„Jsem si jistý, že vás nechají spolu," řekl Cormac a hned si v duchu vynadal. Pětiletý chlapec nebude mít žádný problém najít nějaký domov. Patnáctiletá dívka, to bylo něco jiného. Umístit je společně? Musel by se stát zázrak.

V zrcátku viděl, že se Maude pousmála, ale byl to smutný úsměv a mlčela. Celou cestu do Castlebar už nepromluvila. Když zastavil na místě pro pohotovost, vzbudila Jacka, utišila jeho protesty a přemluvila ho, aby vystoupil z auta. Znovu ho zvedla, když se rozplakal, a šla s ním k posuvným dveřím.

V čekárně se nacházela obvyklá směsice těch skutečně nemocných, opilců a idiotů. Sedadla byla zabrána třemi puberťáky, kteří vypadali, že by zapadli nejméně do dvou z těch tří kategorií. Bylo tam vedro a dusné horko bylo nepříjemné. Zdravotní sestra byla ponořená do papírování, když k ní Cormac děti dovedl, ale jeho odznak a vysvětlení zajistily, že mohli projít dvojitými dveřmi na pohotovost a na místo prohlídky.

Maude šla za sestrou k lůžku se závěsem a něžně na něj Jacka posadila. Pevně se jí chytil za ruku.

„Je tady záchod?“ zeptala se Maude sestry.

„Támhle na chodbě. První vlevo a je to na pravé straně.“

Když si Maude vyprostila ruku a odcházela, Jack se znovu rozplakal.

„Teď buď hodný a statečný chlapec,“ řekla zdravotnice. „Tvoje sestra se za chvilku vrátí.“ Ale Jack sklonil hlavu a plakal, slzy děsivě tiché a tělíčko bezvládné. Cormac vzal jeho malou ruku do své a jemně ji stiskl. Chtěl chlapce zabavit. Vyprávěl mu příběhy, mluvil o hurlingu a superhrdinech. Sestra chlapci svlékla oblečení a oblékla mu nemocničního anděla. Snažila se nedat najevo zděšení nad černými a modrými modřinami, které měl kolem páteře, nad oteklou zhmožděninou nad levým bokem. Potom přišel doktor a Cormac musel ustoupit, když chlapce prohlížel. Cormac tam stál se založenýma rukama a smutnýma očima. A celou tu dobu Jack ronil ty svoje tiché slzy a ignoroval je.

Cormacovi došlo až za dlouho, že se Maude nevrátila. A pak mu ještě nějakou dobu trvalo, než ho napadlo, aby se po ní podíval. Uběhly celé dvě hodiny, než dorazil rozčilený Tully. Důkladně prohledali toalety v přízemí, kavárnu i veřejné prostory a došlo jim, že Maude už pravděpodobně v nemocnici není. Nakonec to bylo jediné pátrání, které se vůbec kdy po Maude Blakeové uskutečnilo. Dostala nálepku uprchlíka, a jelikož neexistovala žádná rodina, kterou by bylo třeba uvědomit, že je na útěku, tak na ni systém zapomněl. A časem na ni zapomněl i Cormac Reilly.

Galway, Irsko

Sobota, 16. března 2013

1. KAPITOLA

Do začátku denní směny zbývaly dvě hodiny, když Aisling dopsala poslední záznam a odepsala se, což znamenalo, že má šatnu jen pro sebe. Ve sprše si dala načas, horká voda jí pomáhala ulevit od napětí v ramenou a kříži. S oblékáním také nespěchala. Samota byla balzám a pro jednou z nemocnice neměla naspěch. Seděla oblečená na lavici, ale vlasy měla dosud mokré, zabalené do ručníku, když ten klid narušila Mary Dooleyová, která rozrazila dveře a vešla do místnosti, přičemž ještě na někoho přes rameno volala. Zahlédla Aisling, dveře za sebou nechala zabouchnout, otočila se a ukázala si na záda. Tam měla na svrchním oblečení krvavými zvratky přilepený svůj blonďatý ohon. Aisling přes místnost udeřil do nosu kyselý, kovový pach a cítila, jak se jí zvedá žaludek. *Ježíši.* Zápach zvratků ji takhle nezasáhl od doby, kdy byla praktikantkou v prvním ročníku.

„Nikdy se k nim netoč zády," řekla Mary. „Přísahám."

Opatrně ze sebe stáhla lékařskou halenu a upustila ji do připraveného prádelního koše. Nátělník s dlouhými rukávy oblečený pod halenou letěl rovnou mezi odpadky. Všechny lékařky, které Aisling znala, kupovaly tyhle nátělníky v balení po pěti v řetězci Dunnes Stores. Byly levné, hřály, a jakmile člověka někdo pozvracel (stávalo se to častěji, než by si kdo pomyslel) nebo když praskl krevní vak, už nebyla chuť znovu si takový nátělník vzít na sebe, i kdyby byl sebelépe vypraný.

„Neměla jsi odcházet z chirurgie," řekla Aisling. „Tohle už by teď šlo mimo tebe."

„Co myslíš?" zeptala se Mary. „Máš na mysli skutečné léčení, starat se o lidi?" Přešla ke své skříňce, do jedné ruky si vyndala ručník a šampon a napůl se otočila k Aisling. Zároveň si pomocí špičky jedné a pak druhé boty vyzouvala sportovní obuv.

„Přesně to."

„Díkybohu, že to mám za sebou. Všechno to bláznění kolem výsledků testů, vyhodnocování a cpaní ponožek do kalhotek, aby odborní doktoři zapomněli, že jsem ženská," usmála se. „Teď se starám jen o svoje pěkné a relaxační noční šichty na pohotovosti."

Aisling se protáhla v ramenou a uvolnila si zbývající napětí ve svalech. „Jaké to bylo?"

„Na hovno," odpověděla Mary, sbalila pracovní kalhoty a přesně se s nimi trefila do koše na špinavé prádlo. Zamračila se. „Kromě toho obvyklého jsme měli dva pokusy o sebevraždu. Jednomu bylo jen čtrnáct."

„Bože, Mary. To je mi líto."

Mary přikývla. „Chtěl se oběsit. Připravil si krátký provaz, takže si nezlomil vaz, a také nevisel dlouho, protože by byl mrtvý. Přišla na něj jeho matka a odřízla ho. Teď je v kómatu."

„Poškození mozku?" zeptala se Aisling.

Mary pokrčila rameny. Za modrýma očima měla stín. „To se ukáže."

Aisling přešla k zrcadlu a jedinému mizernému fénu na vlasy. Nechtěla jet domů, ale nemohla to odkládat navždy. Když Mary vyšla ze sprchy a začala se oblékat, už si navlékala péřovou bundu a obouvala boty.

„Přijdeš dneska večer?" zeptala se Mary. „Noční ti už skončily, ne?" Její hlas tlumilo tričko, které si natahovala přes hlavu.

Aisling chvíli trvalo, než se konečně upamatovala. Maryin přítel Derek – přes den student zubního lékařství a večer člen kapely – hrál každou druhou sobotu večer v baru Róisín Dubh. *Sakra.* „Víkend mám volný," odpověděla. „Možná přijdeme, ale myslím, že Jack zmiňoval nějakou práci." Neměla to v Róisín ráda. Hudba, pití, hodně povyku. A chtěla si s Jackem v klidu promluvit. Potřebovali prostor k přemýšlení. Vyřešit, co dál.

Mary pohrozila prstem. „Budou senzační," řekla. „Přijdeš o to." Ale nechala to být a pustila se do podrobného výčtu pacientů, které viděla, a idiotů, jež postavila do latě během své čtrnáctihodinové noční služby na pohotovosti v Univerzitní nemocnici Galway. Aisling se opřela o svoji skříňku a poslouchala, vychutnávala si Maryino podání, přestože něco zábavného z toho už slyšela předtím.

Měla by mít dobrý pocit. Byl to náročný týden – dlouhé hodiny, hodně politikaření – ale dařilo se jí a měla by se cítit dobře, že tím zdárně prošla a že se kromě Jacka nemusí o víkendu zabývat ničím jiným.

Slunce už úplně vyšlo, když konečně odešla z nemocnice. Tentokrát mraky zmizely a obloha zářila jasnou a sytou modří. Některé louže ještě pokrýval zmrzlý škraloup a cestou Univerzitní ulicí do centra města kličkovala mezi zledovatělými místy na chodníku.

Předešla ji skupina studentů a vůbec, na tuhle hodinu v sobotu ráno se kolem hemžilo nezvykle hodně chodců.

Jasně. V neděli je Den svatého Patrika. Úplně zapomněla. Město bude nabité. Letos má být nějaký večerní průvod. Hospody na Quay Street budou mít dveře dokořán a ulice bude tak plná lidí, že pijáci – nadšená směs studentů a turistů – možná sami sebe skoro přesvědčí, že nejsou napůl zmrzlí. Aisling se instinktivně zachvěla. Prostě už chtěla být doma.

Za půl hodiny vcházela do jejich hnízdečka ve čtvrti Claddagh. Ten dvoupatrový domek s terasou si pronajímali skoro dva roky a milovala ho, navzdory špatnému vytápění a staromódnímu zařízení. Blízko do města, k moři také a jen kousek pěšky do práce. Cítila se tady jako doma, což bylo nejlepší ze všeho. Útulnost malých místností vnímala po sterilním prostředí v nemocnici jako pohlazení.

Jack byl vzhůru – ucítila kávu, slaninu a zapnuté topení.

„Jacku?“

„V kuchyni,“ zavolal.

Připravoval snídani – plátky slaniny měl na pánvi, tousty v toustovači – a usmál se na ni, když vešla.

„Jak to šlo v práci?“

Opřela se o rám dveří a hleděla na něj. Slova, která nosila celý den v hlavě, jí nyní v ústech stále víc těžkla, až je konečně ze sebe vysypala.

„Jsem těhotná.“

„Hej, dobrý vtip.“ Jack nezvedl hlavu a dál se přehrabával ve spodním kuchyňském šupleti. „Neviděla alobal? Myslím, že zapadl někam dozadu.“ Klekl si na podlahu a začal šuple vytahovat ven.

„Jacku.“

Zarazil ho tón jejího hlasu a otočil se k ní.

„Ty jsi těhotná!“ Šokem se mu rozšířily oči a sevřela ústa, takže vypadal jako někdo úplně cizí.

Aisling pomalu přikývla.

Zavřel oči. „Panebože, Aš.“

Aisling se otočila a odešla z kuchyně. Jako robot přešla do ložnice. Postel ještě nebyla ustlaná. Začala rovnat prostěradla. Nikdy neustlal postel. Nikdy! Co se sem spolu nastěhovali, vypral vůbec někdy, alespoň jednou, to zatracené ložní prádlo?

„Aisling,“ stál ve dveřích a díval se na ni.

„Neustlal jsi,“ řekla. „Zase.“

„Aisling, vážně. Prostě – jak se tohle stalo?“

Než se k němu otočila, velice pomalu přetáhla přes postel prostěradlo a uhladila pomačkaný záhyb. „Já ti nevím, Jacku. Jak myslíš, že se tyhle věci stanou?“

Celý pobledlý si přejel rukou ústa. Potom řekl: „Ale přece bereš antikoncepci.“

Aisling prošla kolem něj a otevřela dveře do koupelny. Zašátrala v taštičce s toaletními potřebami a vytáhla platíčko s hormonální antikoncepcí. V novém cyklu zatím byla jen tři dny a za každý ten den v měsíci prášky vybrala.

Podala mu platíčko. „To předchozí prázdné jsem vyhodila. Asi bude ještě v koupelně v odpaďáku, tak se podívej, jestli chceš. Jasně, mohla jsem ty prášky házet do záchodu. Jak víš, tak jsem vždycky snila o tom, že v pětadvaceti otěhotním. Tak jsem na tom podle tebe asi zapracovala, viď?“ Nechala ho stát u dveří a šla si lehnout na to právě ustlané prostěradlo a otočila se k němu zády. Měla chuť zalézt pod deku, přetáhnout si ji přes hlavu a schovat se před světem.

„Do hajzlu, Aisling. Nenaznačuju, že jsi přišla schválně do jinýho stavu. Jenom... prostě mi to hlava nebere.

Vím, že jsi opatrná. Tedy, že jsme opatrný. Aš. Aisling." Přešel k posteli, vlezl si k ní a něžně si ji k sobě přitáhl.

Vzdorovala a se zavřenýma očima kroutila hlavou. Přemýšlela o všech těch dnech, kdy měla dlouhé směny a druhý den třeba musela být na telefonu, kdy si cestou domů zašla s přáteli na pár drinků a večeři. Jasně, prášek si vzala vždycky, ale kolikrát mezi tím dalším uběhlo čtyřicet osm hodin nebo i víc? A na tom záleželo, obzvlášť na začátku cyklu. Stále měla zavřené oči. Nemohla se na něj podívat. Ležel vedle ní, pevně ji k sobě tiskl a ochranářsky objímal. Hlava jí spočívala na jeho levé paži a pravou rukou jí setřel slzu z tváře.

„Co budeme dělat?" zašeptala, aniž by otevřela oči.

Pevněji ji k sobě přitiskl a hned neodpovídal.

„Jsi si jistá?" zeptal se po chvíli.

„V nemocnici jsem si udělala test. Nedostala jsem menstruaci. Dneska ráno mi došlo, že už jsem tři dny v novém cyklu, a pořád nic. Tak jsem si udělala ten test. Napřed z moči, což vyšlo negativně. Ale byl to jeden z těch nemocničních testů a ty nejsou moc přesné. Tak jsem si nabrala krev. Poslala jsem ji do laborky pod jiným jménem. A výsledek byl pozitivní. Jsem těhotná, Jacku. Tedy jen krátce, krátce těhotná. Ale jsem. Zatraceně. Co budeme dělat?"

Znovu ji sevřel v objetí a rty se lehce dotkl jejích vlasů. „No, zřejmě to budeme muset zvládnout, Aš. Nejsme v takový situaci první. A nebudeme ani poslední. A milujeme se." Jeho hlas nyní nabýval jistoty. „Nejsme malé děti. Bože, Američani se berou v pětadvaceti pořád, blázni." Měla ráda tenhle jeho tón, byl v něm cítit smích. „Máme dobrou práci. Nemocnice ti bude muset dát mateřskou dovolenou. Máme tohle místečko. Nebo si můžeme někde pronajmout něco většího." Stále ji pevně objímal. „Tohle fakt zvládneme."

Proboha. „Jacku," pronesla plačtivým hlasem. Otočila se k němu, kousek se odstrčila, aby mezi nimi bylo dost místa a viděli na sebe. „Nechci být matka. Aspoň ne teď." Hleděl na ni svýma tmavýma očima, na bradě měl flíček se strništěm. Jeho levou paži měla stále pod hlavou a rukáv teplého svetru ji šimral na tváři. Položila mu ruku na hruď. „Chci být chirurg. Musím se stát chirurgem. Když budu teď těhotná, můžu na to zapomenout. Nikdy, prostě nikdy nedají šanci holce v jiným stavu, matce."

„Nemůžou tě zastavit. Vždyť už jsi na vrcholu – co, momentálně třetí v zemi? Nemůžou tě odmítnout."

„Můžou. Existuje pohovor. Jednoduše můžou říct, že po psychologický stránce nevyhovuju, a tím to skončí."

„To nemůžou udělat. Dala bys je k soudu."

Zavrtěla hlavou. „Zažaluj v Irsku specialistu a už se nikdy v žádné nemocnici nechytíš. Víš to stejně dobře jako já."

Přetočil se na záda, levou paží ji stále objímal a pravou rukou si projel vlasy. „Do hajzlu."

„Jo."

Chvíli mlčeli. Aisling se zaposlouchala do vzdálených zvuků dopravy na konci jejich ulice. Kdyby stála venku, mohla by slyšet příboj, ale tady nahoře, v ložnici, byly vždycky slyšet jen zvuky města. V místnosti bylo trochu chladno. Cítila to u pasu, kde se jí vyhrnul svetr. Chtěla se přitulit k Jackovi, natáhnout přes ně deku, zavřít oči a nechat tohle všechno zmizet.

„Musíme si probrat možnosti," řekla.

„Jo," odvětil prázdným hlasem.

Zhluboka se nadechla. „Nemůžu mít dítě a být chirurgem; i kdybych dostala přípravu na příští rok, nebyla bych schopná to udělat. Jsou to tři roky bláznivých hodin, stěhování každé tři až šest měsíců. Musel bys

tu být sám s... s dítětem a já bych se dostala domů jen někdy o víkendu." Odmlčela se a znovu se nadechla. „Kdybych vzdala chirurgii, mohla bych zkusit program všeobecného praktického lékařství. Říkají, že to může být vstřícné vůči rodině. Když se tam dostanu, mohla bych získat kredit za čas práce v nemocnici, který už mám za sebou. Pak bych jen potřebovala sehnat nějakou přípravnou smlouvu s praktickou ordinací tady v Galway, třeba si i domluvit dvouletou specializační přípravu na tři roky, abych mohla pracovat na částečný úvazek."

S klidným výrazem a v očekávání se k ní přetočil zpátky. Měla klaustrofobický pocit. Ten rozhovor probíhal moc rychle a dostala se až sem dřív, než na to byla připravená.

„Nebo si můžeme promluvit o Liverpoolu."

„Tam to dělají?" zeptal se Jack.

„V Liverpoolu. Nebo v Manchesteru. Myslím, že většina lidí jezdí tam."

„Dobrá." Odhrnul jí z tváře pramínek vlasů. „Bolelo by tě to? A jsou nějaká rizika?"

Aisling zavřela oči. Z úsilí zadržovat slzy ji rozbolela hlava. Nechtěla rozhodovat. Nechtěla být ta se všemi těmi informacemi. Bude se muset rozhodnout ona? A pokud ano, odpustí jí to vůbec někdy?

„Ještě je hodně brzy. Prostě si budu muset vzít nějaké prášky. Mifepristone. Musela bych zůstat v Anglii přes noc, pro případ, že by se vyskytly nějaké komplikace. Pak bychom se vrátili domů. Později bych pak musela na vyšetření, jestli je všechno v pořádku."

„Šlo by udělat to vyšetření tady nebo bychom museli zpátky do Anglie?"

„Bože, Jacku. Já nevím. Ještě jsem o tom všem nepřemýšlela."

„Jo, promiň. Jen se snažím... “ reagoval potichu.

Uvolnila se z jeho objetí a vstala. Vzala ze skříně jednu jeho mikinu a natáhla si ji přes hlavu. Byla sice moc velká, ale hřála.

„Mohla bych udělat čaj.“

„Fajn,“ řekl.

Nevykročila však dolů, jen se se sklopenou hlavou opřela o rám dveří.

Zavřel oči. Otevřel je. Podíval se na ni a z jeho vroucného pohledu ji zabolelo u srdce.

„Vím, co bych měl říct. Vím, že tohle by mělo být tvoje rozhodnutí a já bych tě měl jen podpořit. Možná to tak má být. Ale mám z toho špatný pocit. Prostě to není správný, Aisling. Abych jen dřepěl a nechal to těžký na tobě, pak tě poplácal po ramenou a řekl, že ti kryju záda? Tohle by mělo být něco, co rozhodneme společně.“

Usmála se na něj. Slabý úsměv. Pak to nechala být.

Jack byl Jack a věděl proč. Vždycky ji dokázal přečíst, mnohem lépe, než se vyznala ona v něm. „Co když budu chtít, aby se to narodilo, a ty ne?“

Zavrtěla hlavou, nic neříkala.

„Jo. Vidíš? Pak je to zase jen tvoje rozhodnutí.“ Odmlčel se.

„Ale co to udělá s námi?“

„Já nevím,“ odpověděla tiše, téměř šeptem.

„Můžeme chvíli počkat? Promluvit si o tom?“

Přikývla. „Chvíli. Chvíli můžeme počkat.“

Posnídali spolu a téměř nemluvili.

Jack měl volno – nikdy nepracoval o víkendech – a tak řekl, že zajde nakoupit, a až se Aisling vzbudí, mohli by zůstat doma, něco si spolu uvařit. Neřekl, že by si chtěl ještě popovídat, přestože o to určitě stál. Když dojídali, už bojovala se spánkem, nějakým neznámým

způsobem ji zmáhala únava. Po týdnu nočních směn to byl vždycky problém vracet se do normálního života a tak si řekla, že tentokrát to není nic jiného. Než odešla nahoru, Jack ji dlouze objal a políbil, ale neřekl už nic.

Aisling si odskočila, vyčistila si zuby a opláchla obličej. Když se svlékala, napůl už spala, příliš unavená, aby udělala něco jiného než to, že si oblékla triko na spaní a oblečení, co měla na sobě, nechala ležet tak, jak je svlékla. A pak spala, dlouze a tvrdě, a dezorientovaná se probudila do tmavé ložnice.

„Jacku?“ Žádná odpověď.

Dům byl tichý a cítila chlad. Natáhla si Jackovu mikinu, která ležela přehozená v nohách postele, a sešla dolů. Po Jackovi ani památky. Hodiny na sporáku ukazovaly skoro devět hodin. Spala tak dlouho, mnohem déle než obvykle, utekl jí celý den. Nakoukla do lednice – nic kromě zbytku slaniny. Jack tedy nic nenakoupil. Chtěl by jít někam na večeři? Ta myšlenka se jí po deseti hodinách spánku vůbec nezamlouvala. Vzala si kousek slaniny a jedla ji studenou ve stoje, pak šla zapnout topení a konvici s vodou. Uvařila si čaj, opekla toust a pustila si televizi. Deset hodin, a Jack se ještě neukázal.

Aisling vypnula televizi a seděla ve ztichlém obýváku. Podívala se na svůj mobil a zvedla ho.

Napiš, ať vím, že jsi v pořádku, OK?

Pomalu se rozhlížela po místnosti a vnímala všechny věci jejich každodenního života, všechny ty malé známky toho, že v tomto domě žije bezdětný pár. Na krbu, kam si včera dal Jack usušit svoje pohorky, bylo bláto. Ohniště bylo teď studené a plné šedivého popela a krb nechránila žádná mříž. Zbytky novin z minulého víkendu ležely v neúhledné hromádce na konferenčním stolku. Na druhém konci místnosti postavili ke zdi

starý jídelní stůl a do malého prostoru, který zbýval, přidělali úzkou polici. To je místo, kde pracovala, kde by měla nyní pracovat. Čekala tam na ni hromada učebnic a notebook. Otočila se, lehla si na záda na pohovku a zírala do stropu. V téhle malé místnosti nebylo místo na hračky. Jak by vměstnali kočárek do úzké chodbičky? Volný pokoj sice měl postel, ale stála tam pohřbená pod jejich lyžařskou výbavou, kterou tam naházeli po lednovém výletu. A dva koše prádla. To by vyklidili a nastěhovali tam dětskou postýlku? Nebo by se úplně přestěhovali? Položila si ruku na břicho. Pokud by to tak udělali, nebyla by žádná šance zkusit získat stipendijní program ve Státech. Žádná dětská chirurgie. Žádná chirurgie. Tečka. Už nikdy nepocítit tu ostrost a soustředění, když se pracuje se skalpelem. Aisling se zprudka posadila, znovu zapnula televizi a zírala na ni, aniž by něco viděla. Nechtěla tohle těhotenství. Při té myšlence ji znovu přemohl pocit viny a zároveň, a stejně silně, i hrozný vztek. Aisling si vybavila ty roky strávené prací, když šla za svými cíli. Co všechno musela překonat, aby se dostala až sem, a zaťala pěsti tak silně, až se jí nehty zaryly do dlaně. Kdyby to jen bylo možné, zapálila by tu vinu a vypálila by si ji ven z těla. Proč by neměla dát svůj život na první místo? Proč by měla obětovat svoji budoucnost za něco, co v ní teď nebylo víc než kousek biologického materiálu, dělící se buňky?

Vzdala to v jedenáct. Cítila se víc unavená, než by považovala za možné po celodenním spánku, a pomalu vyšla schody do ložnice. Nikdy by takhle nespala, ne po týdnu nočních služeb. Byl Jack tak naštvaný, tak rozzlobený, že šel ven a nenechal ani žádný vzkaz, nepokusil se změnit jejich plány? To na něj nesedělo. Možná jen potkal nějaké přátele a má vybitý mobil.

S kartáčkem na zuby stála chvíli v koupelně a hleděla na svůj odraz v zrcadle. Otočila se na bok. Břicho měla ploché, nenápadné. Vystrčila ho, takže se zaoblilo, a přejela po něm rukou. Na okamžik si to představila; teplé tělíčko na klíně, hebkou ručičku na svojí tváři. A později smějící se Jack s chlapečkem na ramenou. Aisling zavřela oči. Ne. Prostě ne.

V posteli ji znovu napadlo mu zavolat, ale rozhodla se, že to neudělá. Pokud potřeboval čas pro sebe, tak fajn. Na povídání mají čas zítra, doženou to. Potřeboval prostor a ona si potřebovala odpočinout. Zítra je taky den a mohli by to probrat praktičtěji.

Hluboká únava, kterou cítila, přecházela v ospalost jen pomalu, a než upadla do neklidného spánku, pár hodin sebou házela a převracela se. Následující ráno se probudila a postel vedle ní byla prázdná. V ložnici bylo šero a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že je doma, a ne v pohotovostní místnosti. Otočila se a natáhla se na noční stolek, kde tlumeně svítila baterie mobilu. Bylo 9.30 ráno a podél konců závěsů se dovnitř vkrádaly proužky ranního světla. Ložnice byla hodně vyhřátá. Než šla spát, zapomněla vypnout topení a časovač byl rozbitý. Zatraceně. A pak uslyšela zvonek, po němž následovalo rázné klepání na dveře. Aisling, ještě napůl spící, vylezla z postele, přes hlavu si oblékla Jackův svetr, na nohy natáhla měkké boty z ovčí kůže a sešla dolů. Otevřela dveře a na prahu tam v ranním světle stáli dva policisté. Byl to další jasný den – po jinak modré obloze klouzaly vrstvy bílých mraků. Dva policisté, jeden starší, obtloustlý. Změřil si ji od hlavy k patě, jako kdyby pro tuhle návštěvu nebyla patřičně oblečená. Druhá policistka, mladší žena, měla příjemnější obličej.

Aisling si založila ruce. „Co si přejete?“

„Můžete mi říct vaše jméno?“ zeptal se ten starší muž.

„No, jsem Aisling Conroyová." Prolétlo jí hlavou, zda udělala dobře, že se hned představila, nebo jestli po nich měla napřed požadovat nějaký průkaz nebo něco.

Sklopil oči do svých poznámek. „A Jack Blake bydlí na této adrese?"

„Momentálně tu není," odpověděla Aisling. Ucítila první záchvěv strachu.

„Jste Jackova příbuzná?"

Policistka se třásla, ale snažila se to skrývat. Hleděla přímo na Aisling, jako kdyby byla rozhodnutá nepřerušit oční kontakt. Aisling obrátila znovu pozornost k policistovi.

„Jsem jeho přítelkyně. Jeho partnerka. Žijeme spolu." Vrhla letmý pohled za sebe do domu a cítila vzrůstající neklid. „O co vlastně jde?"

A nyní mlčeli, oba dva. Vyměňovali si významné pohledy, jako kdyby jeden druhého nabádal, aby se toho ujal. Konečně se mladá policistka otočila zpátky k ní, udělala krok dopředu a jemně vzala Aisling za paži.

„Je mi to líto, Aisling, tak moc líto," pronesla.

Neděle, 17. března 2013

2. KAPITOLA

Cormac postavil krabicový pořadač na svůj psací stůl a odklopil víko. Ve tváři měl celkem lhostejný výraz, když se díval na zmatek dokumentů, zpola prázdných záznamů a duplikátů a triplikátů formulářů, které byly bez dalších ceremonií naházeny do krabice před třiceti lety. Před třiceti lety nebo možná jen včera, pokud si někdo tu krabici vzal a hrabal se v ní, než ji pečlivě uložil zpátky do regálu s odloženými případy. Kdyby z toho dělal vědu, vypadal by jako idiot. Proto bylo nejlepší tvářit se, že neví, o co jde, dokud se mu nepodaří zjistit, kdo za tím stojí, a pak to s tím parchantem vyřídit. To byl přece obvyklý způsob hry, a když ho před měsícem posadili k novému stolu, přesně věděl, jak to bude.

Policejní služebna v Mill Street vznikla ze tří menších místností vybouráním dvou dělicích zdí, které byly nahrazeny ocelovými podpůrnými sloupy a trámy. Záměrem bylo vytvořit jeden velký otevřený prostor, ale to se moc nepovedlo. Ve skutečnosti sloupy rozdělily místnost na tři části. Skupinu, kde seděl Cormac, tvořili

téměř samí uniformovaní policisté a příležitostně jeden seržant. Hned vlevo od Cormaca seděl policista James Rodgers, který, jak se zdálo, trávil většinu času střídáním dvou oblíbených činností – co nejhlasitějším srkáním nepříjemně zapáchajících instantních nudlových polévek a dloubáním se v nose. Řada psacích stolů končila tím Cormacovým, za což byl vděčný. Ve druhé části místnosti seděla většina detektivů a ta měla více výhod. Denní světlo, vzdálenost od kuchyně, toalet a velice rušného vchodu. Cormacův stůl, navzdory jeho skvělé dvacetileté kariéře, kdy posledních pět let jako detektiv seržant řídil složité a prominentní případy, patřil mezi ty nejhorší v místnosti, daleko od všeho dění a přímo uprostřed rušného provozu. Umístění psacího stolu nebyla náhoda. Náhodou se nestalo ani to, že za čtyři týdny, co pracoval v Mill Street, dostal přidělené jen odložené případy.

Také pracoval samostatně. Národní protidrogová jednotka, která měla základnu ve vládních budovách dublinského zámku, řídila dočasnou pracovní skupinu ze služebny v Mill Street a policisté, kteří by měli vytvořit Cormacův budoucí tým, tam byli z velké části vysíláni. Ujišťovali ho, že je to přechodná záležitost. Pracovat sám bylo vlastně docela příjemné. Někdy uvažoval, zda služební postavení získané v posledních letech stojí za problémy s podřízenými a s tím spojené byrokratické hovadiny. Bral tedy těch několik týdnů jako dar, jako příležitost poznat tuhle služebnu a v ní zaměstnané policisty.

Cormac začal vytahovat dokumenty z krabice a dával si je na stole na hromádky k roztřídění. Teď měl v ruce třetí šanon. Ty dva předchozí byly ve stejném chaotickém nepořádku. Rozložil je, a než je zase poskládal dohromady, zorganizoval všechno podle svého

puntičkářského systému, ale nakonec s tím jen ztrácel čas. U prvního případu zjistil, že fyzické důkazy už byly dávno zničené, a v tom druhém se ukázalo, že klíčoví svědci, včetně hlavního podezřelého, jsou dávno po smrti. Byla to zbytečná námaha, stejně jako to určitě dopadne s tímhle posledním svazkem. Každý spis pojednával o úmrtí v nemocnici, což pro něj vybrali hlavně pro absolutní nedostatek potenciálu.

Cormac si připomněl, že o tohle přeřazení požádal a že už nebyl, pokud vůbec někdy byl, zlatý kluk z protiteroristického oddělení speciální detektivní skupiny. Tohle byla nová práce s novým šéfem a novými kolegy, z nichž většina toužila dokázat, že elitní dublinské jednotky jsou silně přeceňované. Pomyslel na Emmu, která si užívala každičký moment svého nového projektu, a řekl si, že to stěhování stálo za to. Vyndal z krabice svědeckou výpověď a zjistil, že papíry jsou slepené kávou, která ještě úplně nezaschla. Chvíli na to zíral, byl si jistý, že odněkud v místnosti zaslechl odfrknutí smíchu, a pak vrátil dokumenty zpátky do krabice.

Srát na to.

Cormac zavřel víko krabice a vykročil na druhou stranu místnosti. Když se zezadu blížil k psacímu stolu Dannyho McIntyrea, viděl, že Danny na svém monitoru upřeně sleduje něco jako fotbalové výsledky. Než Cormac promluvil, těsně se k Dannymu naklonil.

„Tady v týhle díře tomuhle říkáte práce?“

Danny ani nemrkl. „Jo,“ odvětil. „Jak to nazýváte ve velkoměstě?“

„Říkáme tomu nežádoucí využívání policejních zdrojů a trest je dvacet ran bičem. Co tady děláš v neděli? Nemáš hlídat na průvodu?“ Cormac se podíval na hodinky. Byl Den svatého Patrika, ale umělecké kruhy to letos změnily a pořádají noční průvod. Ulice budou

nabité, promáčené alkoholem a deštěm a vyplaceno bude plno přesčasů, ale předpokládal, že policisté, kteří mají na ten průvod dohlížet, vyrazí až za několik hodin.

„Proboha, Dane, moc ses nevyspal, co?“ Danny se s židlí otočil ke Cormacovi. V chladném ranním světle vypadal unavený a jeho obličej měl mastný lesk.

„Říkal jsem ti, že mám rozdělaných pár věcí, ne?“ mrkl lišácky na Cormaca. Něco v tom mrknutí Cormacovi napovídalo, že spíš mluvil o ženské než o nějakém sledování.

Cormac se rozhlédl kolem. Dočasná pracovní skupina začala dávat pocit něčeho trvalejšího. Když sem Cormac před měsícem dorazil, zabírali jednu zdvojenou řadu psacích stolů – dost pro osm lidí. Od té doby sem bylo přiděleno víc policistů a skupina se rozptýlila do dalších částí místnosti. Dnes tady však bylo ticho.

„Jsi tu jen ty?“ zeptal se Cormac.

Danny pokrčil rameny. „Když mě přidělili k téhle skupině, nikdo nepřevzal moji další práci. Mám dodělat nějaké papírování, tak jsem si řekl, že sem zajdu.“ Protáhl se a zívl. „Ale půjdu domů brzy. Řekl jsem klukovi, že si půjdeme zakopat.“

To by mohla být pravda, ale Cormac v tom cítil výmluvu. Danny možná chtěl strávit den na stanici, aniž by mu Healy koukal přes rameno. Detektiv seržant Anthony Healy byl velitelem pracovní skupiny. Cormac jej znal z Dublinu – Národní protidrogová jednotka i Zvláštní detektivní jednotka podléhaly stejnému náměstkovi policejního komisaře a fungovaly ze stejné budovy. Healy byl ze staré školy, staromódní a měl pochybnou pověst. Svého zástupce si přivedl z Dublinu, ale jinak byli všichni policisté, kteří mu byli přiděleni, z Galway. Navzdory své pověsti se zdálo, že je v Galway dost oblíbený. Choval se přátelsky, rád si držel lidi

kolem sebe, všechny, ovšem kromě Dannyho. Cormac nejednou sledoval celou tlupu pracovní skupiny odcházet společně na oběd a Danny zůstával vždycky na služebně, aby hlídal telefony. Danny o tom nemluvil, ale Cormac začínal zvažovat, zda neviděl nebo neslyšel Healyho dělat něco, co neměl. To by určitě stačilo na to, aby se znelíbil.

Ozvaly se hlasy, dva detektivové se vraceli z oběda. Usadili se nedaleko místa, kde seděli Danny s Cormacem, a kývnutím hlavy je pozdravili. Jak si rozuměli a pustili se do práce, tak kolem nich byla aura energie, kterou Cormac rozeznával na míle daleko.

„O co jde?“ zeptal se a kývl jejich směrem.

„Clarke a Higgins? Dneska ráno dostali vraždu.“

„To myslíš vážně?“ Do prdele. Další případ, co mu nepřidělili. V Galway definitivně nepatřil mezi vrchní část hierarchie. Neměl být ani v práci; přišel jen kvůli tomu víkendovému svátku. Včerejší noc byla bláznivá a doufal, že bude mít nějaké případy související s alkoholem a energií chaotických oslav. Mýlil se.

„Studentka. Sešla se ve městě s přáteli na pár drinků a potom šla domů. Vzala to zkratkou přes park. Přepadl ji, znásilnil a uškrtil.“

Cormac zakroutil hlavou.

„Myslím, že víme, kdo to udělal.“

„Cože? Už? Někdo ho viděl?“

„Ne, ale udělal to už dřív. Teda že ve stejným parku znásilnil jednu holku. Bydlí dole v ulici. Je to lenoch líná, nerad se vzdaluje daleko od domova.“ Danny měl vážný výraz. „Minule jsme ho taky dostali. Použil kondom a nechal ho na místě.“

„Do prdele.“ Cormac nepotřeboval, aby mu Danny vyprávěl, co se stalo potom. Státní laboratoře mají strašné skluzy. A testy při znásilnění nemají prioritu.

Může trvat i šest měsíců, než jsou výsledky hotové. Mezitím právník podezřelého požádá o propuštění na kauci, což bude pravděpodobně schváleno. Většina lidí nechápala, že je běžné, že soudce kauci schválí, pokud zločin není mimořádně brutální a důkazy nejsou dost přesvědčivé. Chybějící výsledky testů DNA oslabují při slyšení o kauci žalobcův případ, což nutně znamená, že resty při testech ve státních laboratořích umožňují nechat volný pohyb více násilníkům.

„Máte jistotu, že je to on?“ zeptal se Cormac.

„Kolegové dostali hlášení v šest ráno. Našel ji chlapík, co venčil psa. Místo činu prakticky stejné jako minule, akorát tentokrát je ta holka mrtvá. Kondom odhozený do křoví pár metrů od místa. Higgins a Clarke si to dali dohromady. Už v sedm si pro něj došli domů. Přivezli ho sem a za půl hodiny už zpíval. Řekli mu, že mají DNA. On jim vyprávěl, že to chtěla, že mu v klubu nedala pokoj.“

„Bože.“

„Jo. Je děsně blbej. Jeho právník to asi taky použije – bude tvrdit, že je duševně postižený.“

Chvíli mlčeli a pak se zdálo, že se Dannymu vyjasnila tvář.

„Tak jak to vypadá? Už jsi se usadil? A jak se má Emma?“

Vyprávěl Dannymu celý příběh o tom, jak se jeden večer u hodně pint piva seznámili. Měl litovat, že o tom hovořil – neměli v plánu to někomu v Galway říkat, a určitě ne u něj v práci – ale nelitoval. Danny to vzal dobře, říkal všechno, co se patřilo.

„Fajn. Je fajn. Má hodně práce. Budu k tobě ale upřímný, Dane. Zjišťuju, že tohle místo je trochu nudný.“ Cormac rozhodil ruce v gestu „bez urážky“.

Danny se zašklebil. „Furt děláš na pomníčcích?“